A. Miller: A BŰNBEESÉS UTÁN

KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ KECSKEMÉT 1967-68

ARTHUR MILLER

A bűnbeesés után

Dráma 2 részben

Fordította: **Vajda Miklós**

Szereplők:

Quentin	**Forgács Tibor**
Maggie	**Dévay Camilla**
Louise	**Moór Mariann**
Holga	**Szabó Tünde**
Felice	**Zsigrai Annamária**
Anya	**Mojzes Mária**
Apa	**Jánoky Sándor** Jászai-díjas
Dan	**Horváth László**
Lou	**Major Pál**
Elsie	**Bende Ildikó**
Mickey	**Piróth Gyula**
H. Barnes	**Takács László**
Elnök	**Unger Rudolf**
Férfi a parkban	**Forró Pál**
Carrie	**Cserje Zsuzsa**

Jelmeztervező: **Gombár Judit**

Díszlettervező: **Borcsa István**

Rendező: PETHES GYÖRGY

Maggie: Dévay Camilla

Quentin: Forgács Tibor

Pethes György
rendező

Részletek

A. Miller

„A bűnbeesés után"

című drámájához írt

előszavából

Ez a darab nem „valamiről" szól, hanem remélhetőleg „valami". Bepillant az emberbe, az emberi természetbe, amely az emberi fajt mind jobban és jobban pusztító erőszaknak egyetlen forrása. Ma már világos, hogy minden erőszakos cselekedetben az emberi lény az egyetlen közös nevező.

Az első igazi „történet" a bibliában Ábel meggyilkolása. E történet előtt a Paradicsom jellegtelen volt. Ebben az Édenben béke uralkodott, mivel az ember még nem ébredt öntudatra, nem ismerte fel nemét, a növényektől és állatoktól való különbözőségét. Valószínűleg, úgy mondják nekünk, hogy az ember a bűnösség észlelésével vált önmagává. Azzá vált, amitől szégyenkeznie kellett. Végül is az Édenből való kiűzetés a jó és rossz ismeretének útját tárta fel. Megajándékozta Ádámot a választással. Az Édenen kívül két lehetőség kínálkozott. Az egyik Káiné, ebben az esetben gyilkolni, az öntudatlanságot pedig erény és védekezésként ennek a szolgálatába állítani. A másik, az emberi faj évezredes küzdelme az emberben lakó romboló szándékot megbékíteni és kifejezésre juttatni a nagyságra, a jólétre, a szerelemre való vágyát.

A kérdés, amely végső fokon ebben a drámában nyilvánvalóvá válik, hogy miként lehet ezt a békítést elérni. Quentin, a főszereplő azzal a nyomasztó érzéssel lép a színpadra, hogy a saját és a világ léte értelmetlen. Szembe kell néznie a választás kétségbeejtő tényével és ahhoz, hogy választani tudjon az ember, ismernie kell önmagát, de csak az az ember képes megismerni önmagát, aki szembe tud nézni az önmagában levő gyilkossal, a rombolás erőinek ravasz és tartós bűnrészesével.

A darabban Quentin lelki gyötrelmein keresztül az ártatlanság örökké tartó megkísértése húzódik, az a mély vágy, hogy visszatérjen ahhoz az időhöz, amelyben úgy tűnik, ténylegesen vád nélkül élhetett.

Ez a darab tehát vizsgálat: egy embernek a saját lelkiismerete, saját értékei, saját tettei általi vizsgálata. „A hallgató", akit némelyek pszichoanalitikusnak, mások az Istennek vélnek majd, tulajdonképpen maga Quentin, aki válasz előtt állva, tapasztalatait összegezve, számot vet természetével és a korral azért, hogy mindent tisztázva, megragadja – már nem az ártatlanságot, hanem a Káinnal és a világgal való bűnrészessége elleni védekezést.

Lesznek, akik azt mondják majd, hogy a darab a „puritanizmusról", akadnak majd, akik úgy vélik „vérfertőzésről" szól, mások majd a „bűnösség felelősséggé való átalakulását", vagy valami hasonlót emlegetnek. Számomra ez a munka egy új hidat jelent. Ezt mondva azt szeretném kifejezni, amit oly sok amerikai író szeretne, hogy elérkezzék az az idő, amikor regényeink, darabjaink, képeink, költeményeink valóban a mindennapi élet részesei legyenek és az élettapasztalatunktól való puszta menekülés lelkeket megtisztító meneküléssé váljék.

Arthur Miller

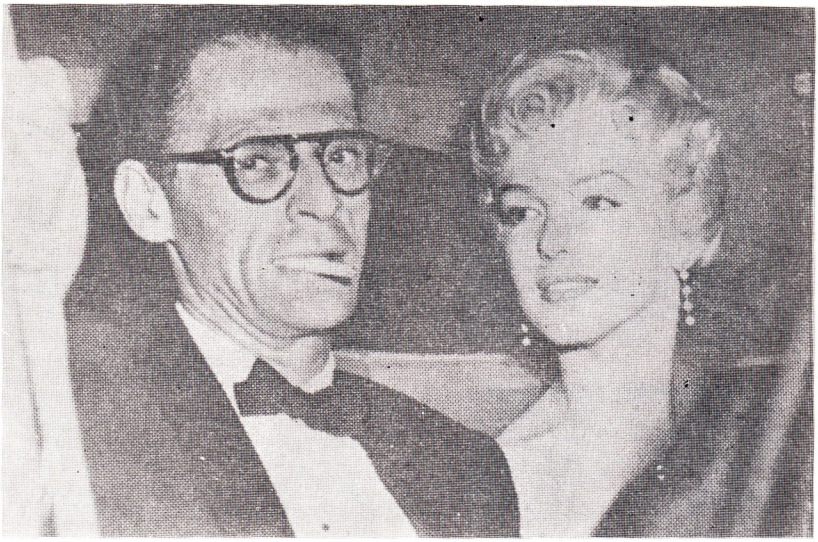

„. . . Csak azt akarom hangsúlyozni, hogy a látszat ellenére ez a darab sem több, sem kevesebb önéletrajzi elemet nem tartalmaz, mint Az ügynök halála, A salemi boszorkányok, vagy a Pillantás a hídról.

Ezek szerint nem a darab személyes volta sért egyeseket, azt hiszem a sértő az, hogy a benne feltálalt gyötrelem nem irodalmi, túlságosan időszerű, nem eléggé hat az érzelmekre. Így aztán azoknak, akik a való életben kinevetik a Maggieket, akik kicsúfolják reményeiket, visszaélnek tudatlanságukkal, sebezhetőségükkel, szörnyű magányukkal és szorultságukkal, azoknak nincsen módjukban „kegyeletüket" egy-két könnyel „illendően" leróni képmutatásuk áldozatai iránt. Ettől fosztja meg őket hál'istennek, ez a darab."

Arthur Miller

Louise: Moór Mariann

„...Te azt hiszed, tényvázlatot felolvasni egy nőnek az annyi, mint beszélgetni vele?"

Holga: Szabó Tünde

„...Senki, akit nem öltek meg, nem lehet ártatlan többé."

Anya: Mojzes Mária

„. . . Egy csillagot láttam, amikor születtél, fényt, fényt a világban."

Apa: Jánoky Sándor

„. . . Hová mégy, szükségem van rád, mi vagy te?"

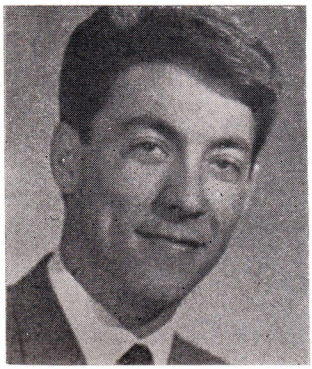

Dan: Horváth László

„. . . Ez a család mindig mögötted áll!"

Lou: Major Pál

„... Kérlek, légy a barátom Quentin."

Mickey: Piróth Gyula

„... Menjünk vissza te meg én együtt, és mondjuk meg a neveket."

Felice: Zsigrai Annamária

„... Én mindig áldani foglak!"

Elsie: Bende Ildikó

„... Ilyen barátság után! Mennyire szerették egymást!"

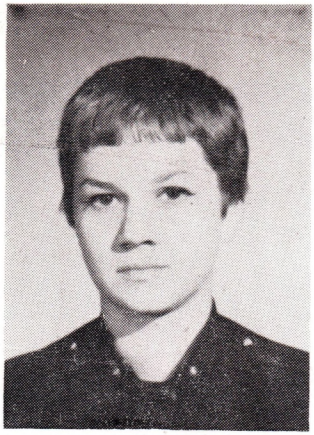

Gombár Judit
jelmeztervező

Borcsa István
díszlettervező

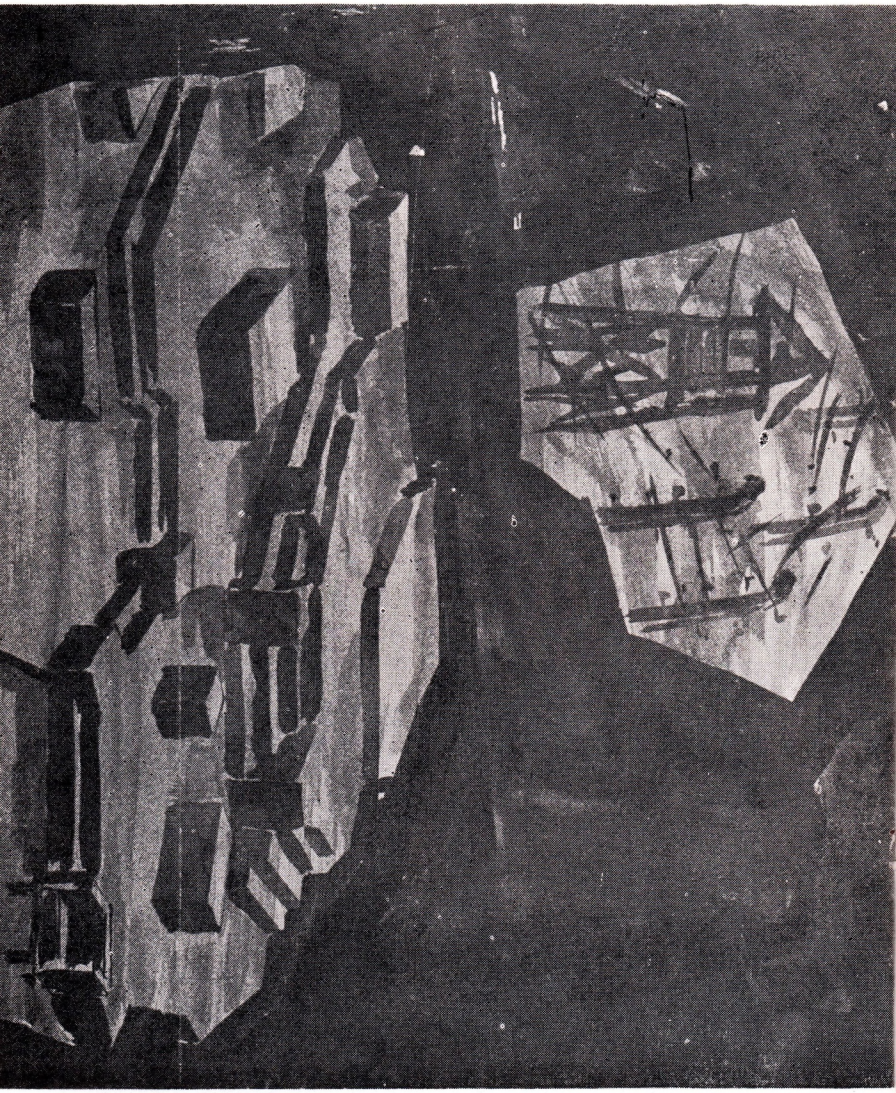

Borcsa István díszletképe

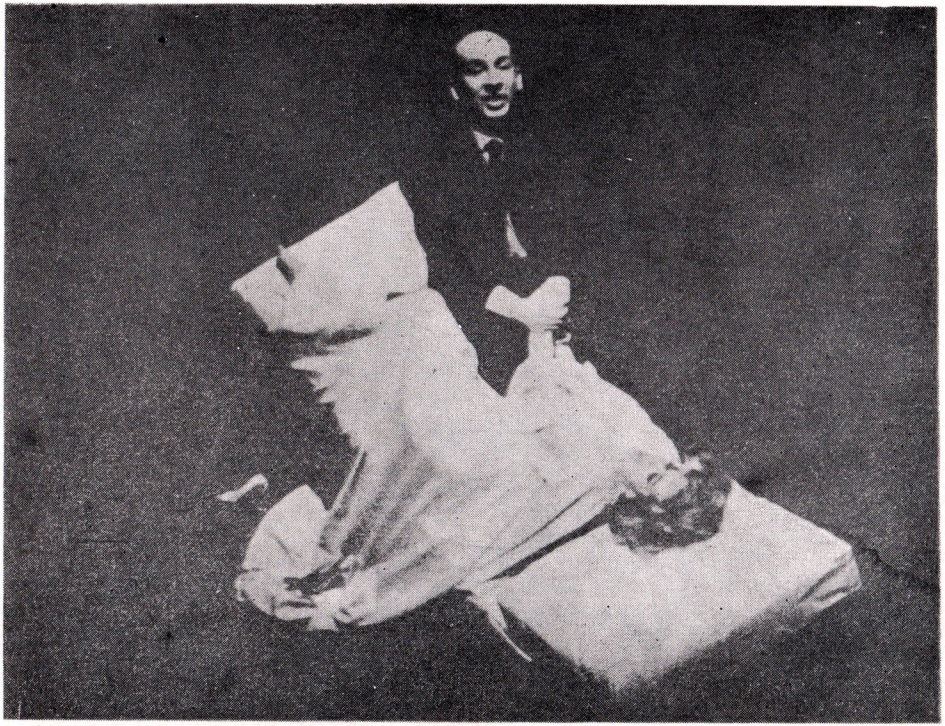

A bűnbeesés után spanyol előadása

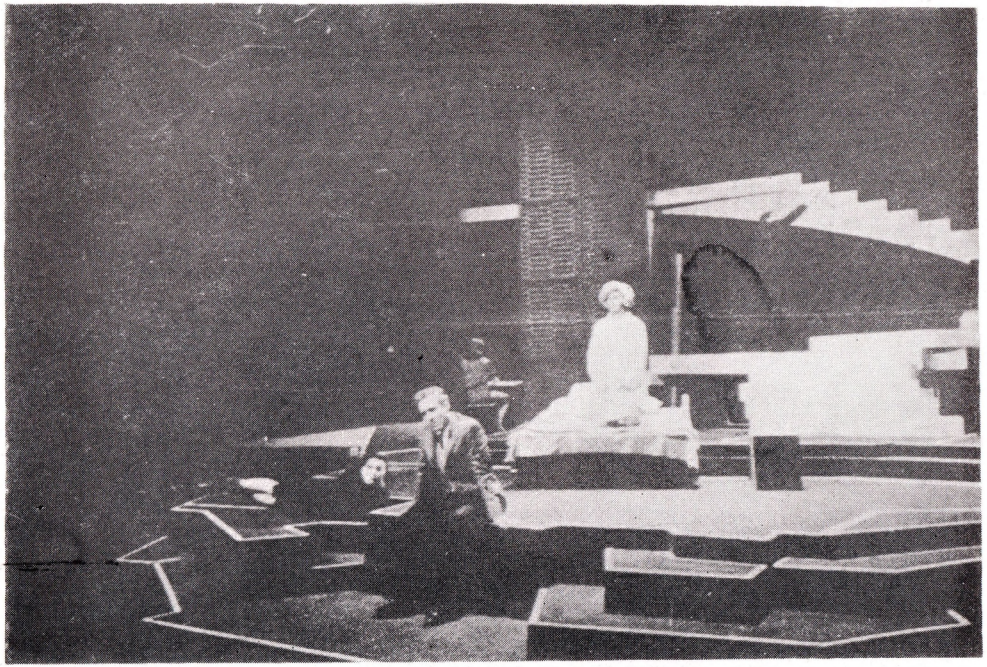

A bűnbeesés után amerikai előadása

Miller és Marilyn az esküvő után

A bűnbeesés után Basel-i előadása

Annie Girardot (francia előadás)

Annie Girardot, Michel Aûclair (francia előadás)

Ára: 3 Ft

Felelős kiadó: Bartos Andrásné
66. 21 163 Bács-Kiskun megyei Nyomda V. Kecskemét